

TREDJE VECKAN »UNDER ÅRET«

MÅNDAG DEN 26 JANUARI

S:T TIMOTHEOS OCH S:T TITUS

Minnesdag

Läsning 2 Tim 1:1–8

Från Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel enligt löftet om liv i Kristus Jesus, till hans kära barn Timotheos. Nåd, barmhärtighet och frid från Gud fadern och Kristus Jesus vår herre.

Jag tackar Gud, som jag liksom mina förfäder tjänar med rent uppsåt, och minns dig ständigt i mina böner, dag och natt. Jag minns dina tårar och längtar efter att få se dig igen för att fyllas av glädje. Jag har blivit påmind om den uppriktiga tro som finns hos dig och som fanns redan hos din mormor Lois och din mor Eunike; jag är viss om att den finns också hos dig. Därför påminner jag dig om att du skall blåsa liv i den nådegåva från Gud som finns hos dig sedan jag lade mina händer på dig. Ty Gud har inte gett oss modlöshetens ande utan kraftens, kärlekens och självbesinningens. Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre och inte heller för mig som är fånge för hans skull, utan lid för evangeliet du också, med kraften från Gud.

eller:

Läsning Tit 1:1–5

Från Paulus, Guds tjänare och Jesu Kristi apostel, sänd att föra Guds utvalda till tro och till kunskap om vår religions sanning, med dess hopp om evigt liv som Gud, som aldrig ljuger, har utlovat för oändligt länge sedan — när tiden var inne gjorde han sitt ord känt för alla genom den förkunnelse som har anförtrotts mig enligt Guds, vår frälsares, befallning — från Paulus till Titus, hans äkta barn i den gemensamma tron. Nåd och frid från Gud fadern och Kristus Jesus vår frälsare.

När jag lämnade dig kvar på Kreta, var det för att du skulle ordna det som återstod att göra och tillsätta äldste i varje stad efter mina anvisningar.

Responsoriepsalm Ps 96:1–3, 7–8a, 10 (R. 3)

R. Förkunna Herrens under bland folken.

Sjung en ny sång till Herrens ära,
sjung till Herrens ära, alla länder,
sjung till Herrens ära, lova hans namn. R.

Båda glädje var dag, besjung hans frälsning,
förkunna bland hedningarna hans ära,
bland alla folk hans under. R.

Ära Herren, alla folkslag,
ära Herrens majestät,
ära Herrens höga namn. R.

Säg bland hedningarna: »Herren är nu konung!
Därför står jordkretsen orubbligt fast,
med rättvisa dömer han folken.« R.

Halleluja Luk 4:18

V. Herren har sänt mig
att frambära ett glädjebud till de fattiga
och att förkunna befrielse för de fångna.

Evangelium Luk 10:1–9

Vid den tiden utsåg Herren ytterligare sjuttiotvå och sände dem före sig två och två till varje stad och plats dit han själv ämnade sig. Han sade till dem: »Skörden är stor men arbetarna få. Be därför skördens herre att han sänder ut arbetare till sin skörd. Gå, jag skickar er som lamm in bland vargar. Ta inte med er några pengar, någon påse eller några sandaler, och stanna inte på er väg för att hälsa. När ni kommer in i ett hus, så säg först: Frid över detta hus. Och om där bor en fridens man, skall den frid ni kommer med bli kvar hos honom; annars skall den vända tillbaka till er. Stanna sedan i det huset och ät och drick vad som bjuds; arbetaren är värd sin lön. Flytta inte från hus till hus. Och när ni kommer till en stad där man tar emot er, ät då det som sätts fram, bota de sjuka som finns där och säg till folket: Guds rike är snart hos er.«

TISDAG DEN 27 JANUARI

Ur Lektionarium för vardagar band III utgivet 1994:

Läsning 2 Sam 6:12b–15, 17–19

David gick och hämtade Guds ark ur Obed-Edoms hus upp till Davids stad under jubel. Och när de som bar Herrens ark hade gått sex steg framåt, offrade han en tjur och en gödkalv. Själv dansade David med all makt inför Herren, och David var vid tillfället klädd i en linne-efod. Så hämtade David och hela Israel Herrens ark dit upp under jubel och basuners ljud. Sedan de hade fört Herrens ark dit in, ställde de den på dess plats i tältet som David hade slagit upp åt den. Och därefter offrade David brännoffer inför Herren, likaså tackoffer. När David hade offrat brännoffret och tackoffret, välsignade han folket i Herren Sebaots namn. Och åt allt folket, åt var och en i hela skaran av israeliter, både man och kvinna, gav han en kaka bröd, ett stycke kött och en druvkaka. Sedan gick allt folket hem, var och en till sitt.

Responsoriepsalm Ps 24:7–10 (R. 8a)

R. Vem är ärans konung? Det är Herren.

Höj, ni portar, era huvuden,
höj er, ni eviga dörrar,
för att ärans konung må träda in. R.

Vem är då ärans konung?
Det är Herren, stark och väldig,
Herren, väldig i strid. R.

Höj, ni portar, era huvuden,
höj dem, ni eviga dörrar,
för att ärans konung må träda in. R.

Vem är då denne ärans konung?
Det är Herren Sebaot,
han är ärans konung. R.

Ur Lektionarium för vardagar band III utgivet 2022:

Läsning 2 Sam 6:12b–15, 17–19

David gick till Oved-Édoms hus och lät föra upp Guds ark i festtåg därifrån till Davids stad. När de som bar Herrens ark hade gått sex steg framåt offrade David en tjur och en gödkalv, och klädd i linne-efod dansade han sedan med liv och lust inför Herren. David och hela Israel förde så upp Herrens ark under jubelrop och fanfarer.

Herrens ark fördes in och ställdes på sin plats i det tält som David hade rest åt den. Sedan offrade David brännoffer inför Herren och även gemenskapsoffer, och då han hade avslutat offren välsignade han folket med Herren Sebaots namn. Till varje man och kvinna i den stora skaran israeliter delade han ut en brödkaka, en kaka dadlar och en kaka russin; sedan gick var och en hem till sitt.

Responsoriepsalm Ps 24:7–10 (R. jfr 8ab)

R. Vem är ärans konung? Det är Herren.
Höj, ni portar, era huvuden,
höj er, ni eviga dörrar,
för att ärans konung må träda in. R.

Vem är då ärans konung?
Det är Herren, stark och väldig,
Herren, väldig i strid. R.

Höj, ni portar, era huvuden,
höj dem, ni eviga dörrar,
för att ärans konung må träda in. R.

Vem är då denne ärans konung?
Det är Herren Sebaot,

han är ärans konung. R.

Halleluja Jfr Matt 11:25

V. Välsignad är du, Fader, himlens och jordens Herre,
som uppenbarat himmelrikets hemligheter
för dem som är som barn.

Evangelium Mark 3:31–35

Vid den tiden kom Jesu mor och hans bröder. De stannade utanför och skickade bud efter honom. Det satt mycket folk omkring honom och de sade: »Din mor och dina bröder är här utanför och söker dig.« Jesus svarade dem: »Vem är min mor och mina bröder?« Han såg på dem som satt runt omkring honom och sade: »Det här är min mor och mina bröder. Den som gör Guds vilja är min bror och syster och mor.«

ONSDAG DEN 28 JANUARI

Ur Lektionarium för vardagar band III utgivet 1994:

Läsning 2 Sam 7:4–17

Herrens ord kom till Natan om natten. Han sade: »Gå och säg till min tjänare David: Så säger Herren: Skulle du bygga mig ett hus att bo i? Jag har ju inte bott i något hus, allt från den dag då jag förde Israels barn upp ur Egypten ända till denna dag, utan jag har flyttat omkring i ett tält, i ett tabernakel. Har jag då någonsin, var jag än flyttade omkring med alla Israels barn, talat och sagt så till någon enda av Israels stammar, som jag har förordnat till herde för mitt folk Israel: 'Varför har ni inte byggt mig ett hus av cederträ?'

Och nu skall du säga så till min tjänare David: Så säger Herren Sebaot: Från betesmarken, där du följde fåren, har jag hämtat dig, för att du skulle bli en furste över mitt folk Israel. Och jag har varit med dig på alla dina vägar och utrotat alla dina fiender för dig. Och jag vill göra dig ett namn så stort som de störstas namn på jorden. Jag skall bereda en plats åt mitt folk Israel och plantera det, så att det får bo kvar där utan att vidare bli oroat. Orättfärdiga människor skall inte mer förtrycka det, som det skedde förr i tiden och som det har varit allt från den tid då jag förordnade domare över mitt folk Israel. Och jag skall låta dig få ro för alla dina fiender. Så förkunnar nu Herren för dig, att Herren skall bygga ett hus åt dig. När din tid är ute och du vilar hos dina fäder, skall jag efter dig upphöja den son som skall utgå ur ditt liv. Och jag skall befästa hans kungadöme. Han skall bygga ett hus åt mitt namn, och jag skall befästa hans kungatron för evig tid. Jag skall vara hans fader, och han skall vara min son, så att jag visserligen, om han gör något illa, skall straffa honom med ris, som människor brukar tukta, och med plågor, sådana som drabbar människors barn. Men min nåd skall inte vika från honom, som jag lät den vika från Saul, vilken jag lät skjuta åt sidan för dig. Ditt hus och ditt kungadöme skall bestå inför dig till evig tid. Ja, din tron skall vara befäst för evig tid.«

Helt i överensstämmelse med dessa ord och med denna syn talade nu Natan till David.

Responsoriepsalm Ps 89:4–5, 27–30 (R. 29a)

R. Jag skall bevara min nåd åt honom i evighet.

Jag har slutit ett förbund med min utvalde,
med ed har jag lovat min tjänare David:
Jag skall befästa din ätt för evigt
och låta din tron bestå från släkte till släkte. R.

Han skall kalla mig så: Du min fader,
min Gud och min frälsnings klippa.
Ja, jag skall göra honom till den förstfödde,
till den högste bland konungarna på jorden. R.

Jag skall bevara min nåd åt honom i evighet,
mitt förbund med honom skall stå fast.
Jag skall låta hans ätt bestå för evigt,
hans tron, så länge himmelen varar. R.

Ur Lektionarium för vardagar band III utgivet 2022:

Läsning 2 Sam 7:4–17

Herrens ord kom en natt till Natan: "Gå till min tjänare David och säg honom: Så säger Herren: Skulle du bygga mig ett hus att bo i? Jag har aldrig bott i något hus utan har flyttat omkring med ett tält som boning alltsedan jag förde Israels folk ut ur Egypten. Under hela den tid jag färdats med israeliterna har jag aldrig förebrått någon av deras domare, dessa som jag satt till herdar för mitt folk Israel, att de inte har byggt mig ett hus av cederträ.

Du skall vidare framföra detta till min tjänare David: Så säger Herren Sebaot: Jag hämtade dig från betesmarken och fåren, för att du skulle bli furste över mitt folk, över Israel. Jag har varit med dig vart du än gått och krossat alla fiender i din väg. Jag skall göra dig lika ryktbar som de största på jorden, och åt mitt folk Israel skall jag ge ett land där jag gör dem rotfasta och där de skall få stanna. De skall inte mera oroas och inte längre förtryckas av onda människor som tidigare, som på den tid då jag insatte domare över mitt folk Israel. Ja, du skall få leva i fred för alla dina fiender.

Nu kungör Herren att han skall bygga dig ett hus, ett kungahus. Och då dina dagar är till ända och du vilar hos dina fäder skall jag låta en ättling till dig, en som du själv har avlat, efterträda dig, och jag skall trygga hans kungavälde. Han skall bygga ett hus åt mitt namn, och jag skall befästa hans kungatron för all framtid. Jag skall vara hans fader och han skall vara min son. När han felar skall jag visa honom till rätta med sträng hand, som när människorna agar sina barn. Men min nåd skall inte vika från honom, så som jag lät den vika från Saul, som jag tvingade att vika för dig. Ditt hus och ditt kungavälde skall bestå inför mig i all framtid, och din tron skall aldrig vackla."

Natan framförde till David allt detta som Herren hade sagt och uppenbarat. Så lyder Herrens ord.

Responsoriepsalm Ps 89:4–5, 27–30 (R. 29a)

R. Jag skall bevara min nåd åt honom i evighet.

Jag har slutit ett förbund med min utvalde,
med ed har jag lovat min tjänare David:
Jag skall befästa din ätt för evigt
och låta din tron bestå från släkte till släkte. R.

Han skall kalla mig så: Du min fader,
min Gud och min frälsnings klippa.
Jag skall göra honom till den förstfödde,
till den högste bland kungarna på jorden. R.

Jag skall bevara min nåd åt honom i evighet,
mitt förbund med honom skall stå fast.
Jag skall låta hans ätt bestå för evigt,
hans tron, så länge himmelen varar. R.

Halleluja

V. Säden är Guds ord, den som sår är Kristus;
alla som finner honom får det eviga livet.

Evangelium Mark 4:1–20

Vid den tiden började Jesus undervisa vid sjön igen. Massor av folk samlades kring honom, och därför steg han i en båt och satt i den ute på vattnet, medan folket stod på stranden. Han undervisade dem med många liknelser, och i sin undervisning sade han: »Hör! En man gick ut för att så. När han sådde, föll en del på vägkanten, och fåglarna kom och åt upp det. En del föll på de steniga ställena, där det inte fanns mycket jord, och det kom fort upp, eftersom myllan var tunn. Men när solen steg, sveddes det och vissnade bort, eftersom det var utan rot. En del föll bland tistlarna, och tistlarna växte upp och kvävde det, och det gav ingen skörd. Men en del föll i den goda jorden, det kom upp och växte och gav skörd. Det gav trettiofalt, sextiofalt och hundrafalt igen.« Och han sade: »Hör, du som har öron att höra med.«

När han blev ensam med de tolv och de andra som var med honom, frågade de honom om liknelserna. Han sade: »Ni har fått veta Guds rikes hemlighet, men för dessa som står utanför är allt bara liknelser, för att *de skall se med sina ögon utan att se och höra med sina öron utan att förstå, så att de inte omvänder sig och får förlåtelse.*«

Och han sade till dem: »Om ni inte förstår denna liknelse, hur skall ni då alls kunna fatta några liknelser? Vad mannen sår är ordet. Vägkanten, det är de hos vilka ordet blir sått men som knappt har hört det förrän Satan kommer och tar bort ordet som har såtts i dem. De som får sådden på de steniga ställena, det är de som tar emot ordet med glädje när de hör det men inte har något rotfäste inom sig utan är flyktiga; blir det sedan lidanden och förföljelser för ordets skull kommer de genast på fall. Hos andra har sådden fallit bland tistlarna. Det är de som hör ordet, men världsliga

bekymmer, rikedomens lockelser och alla möjliga begär tränger in och kväver ordet, så att det inte ger någon skörd. Men de som har tagit emot sådden i den goda jorden, det är sådana som hör ordet och tar det till sig och bär frukt trettiofalt, sextiofalt och hundrafalt.«

TORSDAG DEN 29 JANUARI

Ur Lektionarium för vardagar band III utgivet 1994:

Läsning 2 Sam 7:18–19, 24–29

När Natan hade talat till kung David gick David in och satte sig ned inför Herrens ansikte och sade: »Vem är jag, Herre, Herre, och vad är mitt hus, eftersom du har låtit mig komma till detta? Och detta har ändå synts dig vara för litet, Herre, Herre. Du har också talat angående din tjänares hus om det som ligger långt fram i tiden. Och om det har du talat på människosätt, Herre, Herre! Och du har berett åt dig ditt folk Israel, dig till ett folk för evig tid, och du, Herre, har blivit deras Gud.

Så uppfyll nu, Herre Gud, för evig tid vad du har sagt om din tjänare och om hans hus. Gör som du har sagt. Då skall ditt namn bli stort till evig tid, så att man skall säga: 'Herren Sebaot är Gud över Israel.' Och så skall din tjänare Davids hus bestå inför dig. Ty du, Herre Sebaot, Israels Gud, har uppenbarat för din tjänare och sagt: 'Jag vill bygga ett hus åt dig.' Därför har din tjänare fått frimodighet att be till dig denna bön.

Och nu, Herre, Herre, du är Gud, och dina ord är sanning. Och då du har lovat din tjänare detta goda, så må du i nåd välsigna din tjänares hus, så att det förblir evinnerligen inför dig. Ja, du, Herre, Herre, har lovat det, och genom din välsignelse skall din tjänares hus bli välsignat evinnerligen.«

Responsoriepsalm Ps 132:1–5, 11–14 (Luk 1:32b)

R. Herren Gud skall ge honom hans fader Davids tron.

Tänk, o Herre, på David,
tänk på allt han fick lida,
han som svor Herren en ed
och gjorde ett löfte åt den Starke i Jakob: R.

»Jag skall inte gå in i min hydda
eller gå till vila på mitt läger,
jag skall inte unna mina ögon sömn
eller mina ögonlock slummer,
förrän jag har funnit en plats åt Herren,
en boning åt den Starke i Jakob.« R.

Herren har svurit David en ed som han inte skall bryta:

»Konungar av din släkt skall få sitta på din tron.
Om dina söner håller mitt förbund
och håller den lag som jag ger dem,

så skall också deras söner sitta på din tron för evigt. R.
Ty Herren har utkorat Sion,
där vill han ha sin boning.
Detta är den viloplats som jag har utvalt,
här vill jag bo för alltid.« R.

Ur Lektionarium för vardagar band III utgivet 2022:

Läsning 2 Sam 7:18–19, 24–29

Kung David trädde inför Herren och satte sig ner. Han sade: "Vem är då jag, Herre, min Gud, och vad är min släkt, eftersom du har låtit mig nå så högt? Ändå har du inte låtit detta vara nog, Herre, min Gud, utan du talar nu också om min ätt i en fjärran framtid. [Och om det har du talat på människors sätt, Herre, min Gud.] Du har för all framtid utsett Israel till ditt eget folk, och du, Herre, har blivit deras Gud.

Herre Gud, håll alltid det ord vid makt som du har uttalat om mig och min ätt, och uppfyll vad du har lovat. Då skall ditt namn alltid äras och man skall säga: Herren Sebaot är Gud över Israel. Och din tjänare Davids ätt skall bestå inför dig. Herre Sebaot, Israels Gud, du har själv uppenbarat för mig att du skall bygga mig ett hus, ett kungahus. Därför har din tjänare dristat sig att be denna bön. Du, Herre, min Gud, är Gud, dina ord skall visa sig sanna, och nu har du gett mig detta stora löfte. Jag ber dig, välsigna min ätt så att den alltid får bestå inför dig, så som du själv har sagt, Herre, min Gud. Låt din välsignelse alltid vila över din tjänares hus."

Responsoriepsalm Ps 132:1–5, 11–14 (R. Luk 1:32b)

R. Herren Gud skall ge honom hans fader Davids tron.

Tänk, o Herre, på David,
tänk på allt han fick lida,
han som svor Herren en ed
och gjorde ett löfte åt den Starke i Jakob: R.

"Jag skall inte gå in i min hydda
eller gå till vila på mitt läger,
jag skall inte unna mina ögon sömn
eller mina ögonlock slummer,
förrän jag funnit en plats åt Herren,
en boning åt den Starke i Jakob." R.

Herren har svurit David en ed som han inte skall bryta:

"Kungar av din ätt skall få sitta på din tron.
Om dina söner håller mitt förbund
och håller den lag som jag ger dem,
så skall också deras söner evigt sitta på din tron." R.
Ty Herren har utkorat Sion,

där vill han ha sin boning.
"Detta är den viloplats som jag har utvalt,
här vill jag bo för alltid." R.

Halleluja Ps 119:105

V. Ditt ord är mina fötters lykta
och ett ljus på min stig.

Evangelium Mark 4:21–25

Vid den tiden sade Jesus till folket: »Inte tas lampan fram för att ställas under sädessmåtten eller under bänken. Den sätts på hållaren. Det finns ingenting dolt som inte skall dras fram och ingenting undangömt som inte skall komma till synes. Hör, du som har öron att höra med.«

Och han sade till dem: »Ge akt på det ni hör. Med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er, och ännu mer skall ni få. Ty den som har, han skall få, men den som inte har, från honom skall tas också det han har.«

FREDAG DEN 30 JANUARI

Ur Lektionarium för vardagar band III utgivet 1994:

Läsning 2 Sam 11:1-4a, 5-10a, 13-17

Följande år, vid den tid då kungarna brukade dra i fält, sände David iväg Joab och med honom sina tjänare och hela Israel. Och de skövlade Ammons barns land och belägrade Rabba, medan David stannade kvar i Jerusalem.

Då hände sig en afton, när David hade stigit upp från sin bädd och gick omkring på kungshusets tak, att han från taket fick se en kvinna som badade. Och kvinnan var mycket vacker att se på. David sände då bud och hörde sig för om kvinnan. Och man sade: »Det är Bat-Seba, Eliams dotter, hetiten Urias hustru.« Då sände David några män med uppdrag att hämta henne. Och hon kom till honom, och han låg hos henne. Men kvinnan blev havande. Hon sände då bud och lät underrätta David om detta och säga: »Jag är havande.«

Då sände David till Joab detta bud: »Sänd till mig hetiten Uria.« Så sände då Joab Uria till David. Och när Uria kom till David, frågade denne om det stod väl till med Joab och med folket och hur kriget gick. Därefter sade David till Uria: »Gå nu ned till ditt hus och tvätta dina fötter.« När då Uria gick ut ur kungens hus, sändes en gåva från kungen efter honom. Men Uria lade sig till vila vid ingången till kungshuset, tillsammans med hans herres alla andra tjänare, och gick inte ned till sitt eget hus.

Detta berättade man för David och sade: »Uria har inte gått ned till sitt hus.« David bjöd in Uria till sig och lät honom äta och dricka med sig och gjorde honom drucken. Men på kvällen gick han ut och lade sig på sin plats tillsammans med sin herres tjänare och gick inte ned till sitt hus.

Följande morgon skrev David ett brev till Joab och sände det med Uria. I brevet skrev han så: »Ställ Uria längst fram, där striden är som häftigast, och dra er sedan tillbaka från honom, så att han blir ihjälslagen.« Under belägringen av staden

skickade då Joab Uria till den plats där han visste att de tappreste männen fanns. Och männen i staden gjorde ett utfall och gav sig i strid med Joab, och flera av folket, av Davids tjänare, föll. Också hetiten Uria dödades.

Responsoriepsalm Ps 51:3–7, 10–11 (R. jfr 3a)

R. Var mig nådig, o Gud.

Gud, var mig nådig i din godhet,
utplåna mina överträdelser i din stora barmhärtighet.
Två mig väl från min missgärning,
och rena mig från min synd. R.

Ty jag känner mina synder,
mina överträdelser är alltid inför mig.
Mot dig allena har jag syndat
och gjort vad ont är i dina ögon. R.

Så befinns du rättfärdig i dina ord
och rättvis i dina domar.
Se, i synd är jag född,
och i synd har min moder avlat mig. R.

Låt mig känna fröjd och glädje,
låt de ben som du har krossat få fröjda sig.
Vänd bort ditt ansikte från mina synder,
och utplåna alla mina skulder. R.

Ur Lektionarium för vardagar band III utgivet 2022:

Läsning 2 Sam 11:1-4a, 5-10a, 13-17

Vid årsskiftet, den tid då kungar drar i fält, sände David ut Joav med hans män och hela Israel, och de skövlade ammoniternas land och belägrade Rabba. Men David själv stannade i Jerusalem.

En dag när David hade stigit upp efter sin middagsvila och gick omkring uppe på taket till sitt palats fick han därifrån se en kvinna som badade. Hon var mycket vacker. David förhörde sig om vem hon var och fick veta att det var Batséba, dotter till Éliam och hustru till hetiten Uría. Då skickade David några män för att hämta henne, hon kom till honom, och han låg med henne. Hon blev havande, och hon meddelade David: "Jag väntar barn."

Då sände David order till Joav: "Skicka hit hetiten Uría!" Joav skickade i väg Uría, och när han kom frågade David hur det var med Joav och med hären och hur det gick i kriget. Sedan sade David: "Gå nu hem och tvätta dammet av fötterna!" Då Uría lämnade palatset lät kungen skicka en gåva efter honom. Men Uría gick inte hem utan lade sig att sova vid ingången till palatset bland kungens tjänare. David fick reda på att han inte hade gått hem och bjöd honom till sitt bord och åt med

honom och drack honom full. På kvällen gick Uría och lade sig bland kungens tjänare; hem gick han inte.

Nästa morgon skrev David ett brev till Joav och sände det med Uría. Han skrev: "Ställ Uría i första ledet, där striden är hetast, och dra er sedan undan från honom, så att han blir träffad och stupar." Joav, som belägrade Rabba, ställde Uría på en plats där han visste att motståndarna var starka. Stadens försvarare gjorde ett utfall och angrep Joav, och flera i Davids här stupade. Också hettiten Uría dog.

Responsoriepsalm Ps 51:3–7, 10–11 (R. jfr 3a)

R. Var oss nådig, o Gud, ty vi har syndat.

Gud, var mig nådig i din godhet,
utplåna mina överträdelser i din stora barmhärtighet.
Två mig väl från min missgärning,
rena mig från min synd. R.

Ty jag känner mina synder,
mina överträdelser är alltid inför mig.
Mot dig allena har jag syndat,
jag har gjort det som är ont i dina ögon. R.

Så befinns du rättfärdig i dina ord,
rättvis i dina domar.
Se, i synd är jag född,
i synd har min moder avlat mig. R.

Låt mig känna fröjd och glädje,
låt de ben som du har krossat få fröjda sig.
Vänd bort ditt ansikte från mina synder,
utplåna alla mina skulder. R.

Halleluja Jfr Matt 11:25

V. Välsignad är du, Fader, himlens och jordens Herre,
som uppenbarat himmelrikets hemligheter
för dem som är som barn.

Evangelium Mark 4:26–34

Jesus sade: »Med Guds rike är det som när en man har fått utsädet i jorden. Han sover och stiger upp, dagar och nätter går, och säden gror och växer, han vet inte hur. Av sig själv bär jorden gröda, först strå, så ax, så moget vete i axet. Men när grödan är mogen låter han skäran gå, för skördetiden är inne.»

Och han sade: »Vad skall vi likna Guds rike vid? Vad skall vi använda för bild? Det är som ett senapskorn, som är det minsta av alla frön här på jorden när man sår det, men när det har såtts, skjuter det upp och blir större än alla örter och får så stora grenar att himlens fåglar kan bygga bo i dess skugga.« Med många sådana liknelser

förkunnade han ordet för dem, så långt de nu kunde fatta det. Han talade bara i liknelser till dem, men när han hade blivit ensam med lärjungarna förklarade han allt.

LÖRDAG DEN 31 JANUARI

Ur Lektionarium för vardagar band III utgivet 1994:

Läsning 2 Sam 12:1-7a, 10-17

Herren sände Natan till David. När han kom in till honom, sade han till honom: »Två män bodde i samma stad. Den ene var rik och den andre fattig. Den rike hade får och fäkreatur i stor mängd. Men den fattige hade inte mer än ett enda litet lamm, som han hade köpt. Han födde upp det, och det växte upp hos honom och hans söner, tillsammans med dem: det åt av hans brödstycke och drack ur hans bägare och låg i hans famn och var för honom som en dotter. Så kom en vägfärd till den rike mannen. Då nådes han inte ta av sina får och fäkreatur för att tillaga åt den resande som hade kommit till honom, utan han tog den fattige mannens lamm och tillagade det åt mannen som hade kommit till honom.«

Då upptändes Davids vrede våldsamt mot den mannen, och han sade till Natan: »Så sant Herren lever: dödens barn är den man som har gjort detta. Och lammet skall han ersätta fyradubbelt, därför att han gjorde sådant och eftersom han var så obarmhärtig.«

Men Natan sade till David: »Du är den mannen. Så skall svärdet inte heller vika från ditt hus till evig tid, därför att du har föraktat mig och tagit hetiten Urias maka till hustru. Så säger Herren: Se, jag skall låta olyckor komma över dig från ditt eget hus, och jag skall ta dina hustrur inför dina ögon och ge dem åt en annan, och han skall ligga hos dina hustrur mitt på ljusa dagen. Ty nog har du gjort sådant i hemlighet, men jag vill låta detta ske inför hela Israel och det på ljusa dagen.« Då sade David till Natan: »Jag har syndat mot Herren.« Natan sade till David: »Så har också Herren förlåtit dig din synd. Du skall inte dö. Men eftersom du genom denna gärning har kommit Herrens fiender att förakta honom, skall också den son som har blivit född åt dig döden dö.« Sedan gick Natan hem igen.

Herren slog barnet som Urias hustru hade fött åt David, han slog det, så att det blev dödssjukt. Då sökte David Gud för gossens skull. Och David fastade, och när han kom hem, låg han på bara marken över natten. Då stod de äldste i hans hus upp och gick till honom för att förmå honom att stiga upp från marken. Men han ville inte, och han åt inte heller något med dem.

Responsoriepsalm Ps 51:12-17 (R. 12a)

R. Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta.

Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta,
och ge mig på nytt en frimodig ande.
Förkasta mig inte från ditt ansikte,
och ta inte din helige Ande ifrån mig. R.

Låt mig åter få fröjdas över din frälsning,
och uppehåll mig med villighetens ande.
Då skall jag lära överträdarna dina vägar,
och syndarna skall omvända sig till dig. R.

Rädda mig från blodsdåd, Gud, min frälsare,
så skall min tunga jubla över din rättfärdighet.
Herre, öppna mina läppar,
så att min mun kan förkunna ditt lov. R.

Ur Lektionarium för vardagar band III utgivet 2022:

Läsning 2 Sam 12:1-7a, 10-17

Herren sände Natan till David, och han gick till honom och sade: "Två män bodde i samma stad, den ene rik och den andre fattig. Den rike ägde får och kor i överflöd, den fattige ägde ingenting utom ett enda litet lamm, som han hade köpt och fött upp. Det fick växa upp hos honom och hans barn. Det åt av hans bröd och drack ur hans bägare och låg i hans famn. Det var som en dotter för honom. En dag fick den rike en gäst, men han ville inte ta något av sina egna djur för att laga till det åt sin gäst utan tog den fattiges lamm och anrättade det."

David blev ursinnig och sade till Natan: "Så sant Herren lever: den mannen har förtjänat döden. Och lammet skall han ersätta sju gånger om, för att han handlade som han gjorde och var så obarmhärtig." – "Du är den mannen", sade Natan. Nu skall svärdet i all framtid hemsöka din ätt, därför att du föraktade mig och tog hettiten Urías hustru. Så säger Herren: Jag skall låta olyckan komma över dig från din egen familj. Inför dina ögon skall jag ta dina hustrur och ge dem åt en annan, och han skall ligga med dem mitt på ljusa dagen. Vad du har gjort i lönnedom, det skall jag låta ske inför hela Israel i fullt dagsljus." David sade: "Jag har syndat mot Herren." Natan svarade: "Herren förlåter dig din synd, du skall icke dö. Men eftersom du trotsade Herren skall den son som har fötts åt dig dö." Sedan gick Natan hem.

Herren lät en svår sjukdom drabba den son som Urías hustru hade fött åt David. David bad till Gud för barnet och höll sträng fasta, och när han kom hem för att sova lade han sig på golvet. Hovets äldste försökte få honom att stiga upp från golvet, men han vägrade och ville inte heller äta tillsammans med dem. På sjunde dagen dog pojken,

Responsoriepsalm Ps 51:12-17 (R. 12a)

R. Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta.

[Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta,
ge mig på nytt en frimodig ande.
Förkasta mig inte från ditt ansikte,
ta inte din heliga ande ifrån mig. R.

Låt mig åter få fröjdas över din frälsning,

uppehåll mig med villighetens ande.
Då skall jag lära överträdarna dina vägar,
och syndarna skall omvända sig till dig. R.

Rädda mig från blodsdåd, Gud, min frälsare,
så skall min tunga jubla över din rättfärdighet.
Herre, öppna mina läppar,
så att min mun kan förkunna ditt lov. R.

Halleluja Joh 3:16

V. Så älskade Gud världen att han gav den sin ende Son;
de som tror på honom skall ha evigt liv.

Evangelium Mark 4:35–41

Vid den tiden sade Jesus till sina lärjungar: »Låt oss fara över till andra sidan.« De lämnade folket och tog honom med sig i båten som han satt i, och andra båtar följde med. Då kom en häftig stormby och vågorna slog in i båten, så att den var nära att fyllas. Själv låg han och sov i aktern med huvudet på dynan. De väckte honom och sade: »Mästare, bryr du dig inte om att vi går under?« Han vaknade och hutade åt vinden och sade till sjön: »Tig! Håll tyst!« Vinden lade sig och det blev alldeles lugnt. Och han sade till dem: »Varför är ni rädda? Har ni ännu ingen tro?« Då greps de av stor fruktan och sade till varandra: »Vem är han? Till och med vinden och sjön lyder honom.«

FJÄRDE SÖNDAGEN »UNDER ÅRET« DEN 1 FEBRUARI

Första läsningen Sef 2:3; 3:12–13

Sök Herren, alla ödmjuka i landet
som handlar efter hans bud.
Sök rättfärdighet, sök ödmjukhet.
Kanske skall ni då få skydd
på Herrens vredes dag.
Jag skall lämna kvar hos dig
en arm och ödmjuk skara.
Herrens namn skall bli deras tillflykt.
De som då är kvar av Israel
skall aldrig göra orätt
och aldrig uttala en lögn,
falska ord skall aldrig komma ur deras mun.
Den hjorden skall beta och vila tryggt
utan att skrämmas av någon.

Responsoriepsalm Ps 146:7–10 (R. Matt 5:3)

När responsoriepsalmen sjungs så används texten i Cecilia 692. När den läses används följande text:

R. Saliga de som är fattiga i anden, dem hör himmelriket till
eller: Halleluja.

Herren ger de förtryckta deras rätt,
han ger de svältande bröd.
Herren befriar de fångna. R.

Herren öppnar blindas ögon,
Herren räddar krökta ryggar,
Herren älskar de trogna.
Herren ger främlingar skydd,
stöder faderlösa och änkor
men korsar de ondas planer. R.

Herren härskar för evigt,
din Gud, o Sion, från släkte till släkte. R.

Andra läsningen 1 Kor 1:26–31

Bröder, tänk på när ni blev kallade: inte många var visa i världslig mening, inte många var mäktiga, inte många förnäma. Men det som är dåraktigt för världen utvalde Gud för att låta de visa stå där med skam, och det som är svagt i världen utvalde Gud för att låta de starka stå där med skam, och det som världen ser ner på, det som ringaktas, ja, som inte finns till, just det utvalde Gud för att göra slut på det som finns till, så att ingen människa skulle kunna vara stolt inför Gud. Genom honom finns ni i Kristus Jesus, som har blivit vår vishet från Gud, vår rättfärdighet, vår helighet och vår frihet. Som det står skrivet: *Den stolte skall ha sin stolthet i Herren.*

Halleluja Matt 5:12a

V. Gläd er och jubla,
er lön blir stor i himlen.

Evangelium Matt 5:1-12a

Vid den tiden, när Jesus såg folkskarorna, gick han upp på berget. Han satte sig ner, och hans lärjungar kom fram till honom. Han började undervisa dem och sade:

»Saliga de som är fattiga i anden,
dem tillhör himmelriket.
Saliga de som sörjer, de skall bli tröstade.
Saliga de ödmjuka, de skall ärva landet.
Saliga de som hungrar och törstar
efter rättfärdigheten, de skall bli mättade.
Saliga de barmhärtiga, de skall möta barmhärtighet.

Saliga de renhjärtade, de skall se Gud.

Saliga de som håller fred, de skall kallas Guds söner.

Saliga de som förföljs för rättfärdighetens skull,
dem tillhör himmelriket.

Saliga är ni när man skymfar och förföljer er och på allt sätt förtalar er för min skull.

Gläd er och jubla, er lön blir stor i himlen.«